

Salezijanski **VESTNIK**

Razigrano poletje 2013

Salezijanska sveta dežela

Posluh za otroško dušo

585

SEPTEMBER–OKTOBER

5

2013

GLASILO ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO IN PRIJATELJE DON BOSKA

VSEBINA

585

SEPTEMBER–OKTOBER 2013, 5

16 MLADI **Razigrano poletje 2013**

Tudi letošnje poletje je bilo zaznamovano z mnogimi dejavnostmi in programi za otroke in mladino. Oratorij je po vsej Sloveniji zbiral mladež po več kot 350 župnijah. Uskovniški tedni, razni kampi, misijonsko prostovoljstvo in ne nazadnje potovanja - vse to z namenom, da bi mladi okusili lepoto in veselje občestva, povezanosti in da bi se zavedali pomena in vrednosti biti povezani z Bogom, saj je on tisti, ki daje življenje in vsak dober dar.

14 MISIJONI **Slovenski prostovoljci v Mozambiku**

Salezijanski vestnik je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko. V slovenskem jeziku je začel izhajati leta 1904. Danes SV po svetu izhaja v 57 izdajah, v 29 jezikih in v 131 državah.

SEPTEMBER–OKTOBER 2013, ŠT. 5
Skupna številka: 585, letnik 86
ISSN 0353–0477, dvomesečnik
Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska.

Urednik: Marjan Lamovšek
Uredniški odbor: Janez Potočnik, Ivan Türk, s. Marija Imperl, Janez Krnc, Marko Košnik
Lektorica: Jerneja Kovšca
Grafična zasnova: mati design

13 MOJ POGLED **Posluh za otroško dušo**

Računalniška postavitev: Salve, Patricija Belak
Foto naslovnica: Drago Gačnik
Izdajatelj: Salezijanski inšpektorat
Založba: Salve d.o.o. Ljubljana
Tisk: Tiskarna Pleško

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE
Salezijanskega vestnika in za druge namene lahko nakažete na račun:
SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06
Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Lj.

- 3 **UVODNIK**
- 4 **KOLUMNA**
Pogum zaradi otrok
- 6 **S POTI**
Salezijanska "Sveta dežela"
- 8 **MOLIVCI**
Čudovita pota Božje previdnosti
- 9 **SALEZIJANSKA DRUŽINA**
Združenje
Salezijanskih dam
- 10 **MAJČEN**
Blagoslov vietnamskih mučencev
- 13 **MOJ POGLED**
Posluh za otroško dušo
- 14 **MISIJONI**
Slovenski prostovoljci v Mozambiku
- 16 **MLADI**
Razigrano poletje 2013
- 24 **NOVICE**

PODATKI ZA STIK
Distribucija in stiki: Janez Potočnik

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

Telefon **01/42.73.028**
E naslov **vestnik@sdb.si**
Spletna stran **www.donbosko.si**

s. DAMIJANA TRAMTE
INŠPEKTORICA HMP

U V O D N I K

Svetnik med nami. Še vedno?

Leto, ki se preveša v jesen, je v salezijanski družini in širše še vedno zaznamovano z njim. Z don Boskom. Obiska svetnikovih relikvij v mesecu majniku ne bomo pozabili. Razgibal nas je v praznovanjih in srečevanju, v vsakovrstni animaciji in v trenutkih globoke molitve. Znova smo občutili, da je res živ med nami in tudi to, da smo »bolj živi« tudi mi, ko smo ob don Bosku. Predvsem vsi člani salezijanske družine, dediči don Boskove karizme.

Naš ustanovitelj in oče nas je potrdil v našem življenju in delu za dobro mladih. Zato se vedno bolj veselimo vsega, kar smo in kar lahko naredimo. Utrinki poletnih oratorijskih in drugih dogajanj, ki jih prinaša ta številka Salezijanskega vestnika, so droben dokaz. Veliko je videti. V ozadju in v globini pa je še veliko tega, kar lahko vidi duhovno oko.

Dogodek močne povezanosti salezijanske družine ob don Boskovih relikvijah na dan skupne duhovne obnove na Rakovniku se je na nek način ponovil na vigilijo malega šmarna: mladi – animatorji so se na jesenskem srečanju zahvalili za radostno izkušnjo razdajanja za otroke v poletnih oratorijih, ob njih (in zanje) pa so se trije mladi – dva salezijanca in ena hčerka Marije Pomočnice zahvalili za dar Božjega klica in nanj odgovorili z večnimi zaobljubami: izrekli so dokončni »da« Bogu za mlade. Navzoči so bili tudi drugi člani salezijanske družine. Doživeli smo edinost v don Bosku! Za ta velik dar se zahvaljujemo. Hkrati pa se zavezujemo: to edinost hočemo živeti tudi znotraj naše Cerkve, zlasti v teh časih večje preizkušnje.

Pogum zaradi otrok

JANEZ VODIČAR

SALEZIJANEC

27. aprila letos so t. i. vstajniki zasedli na Kodeljevem dvorano, ki je prej služila kinu Triglav. Prazen in zapuščen prostor nekdanjega salezijanskega mladinskega centra, ki je pred drugo svetovno vojno vsak dan služil na stotine mladim, je zaradi malomarnosti države in počasnosti birokracije že več kot desetletje neuporaben.

Kljub temu, da so ga vrnili nam, salezijancem, naš pravni sistem dopušča zavlačevanje postopkov, tako da ga še ne moremo mirno uporabljati v prvotne namene. Zato so si ga ti, ki pravijo, da bodo spremenili našo družbo, vzeli za tarčo in ga zasedli ob podpori številne novinarske raje in ob nemočnih policistih. K sreči so v naši

župniji taki, ki čutijo s potrebami širše skupnosti in so pripravljeni podpreti vsako dobro prizadevanje v korist mladih in vseh, ki hočejo delati dobro. Hitro so se zbrali, organizirali in dosegli, da so po nekaj urah zasedbe t. i. vstajniki odšli in pustili za sabo še večje razdejanje kot ljubljanski kinematografi, ki so pred tem odpeljali vse,

kar se je dalo odpeljati ter pustili deset let propadati zgradbo, da je že ogrožala mimoidoče.

Ko smo v času kriminalistične preiskave stali zunanaj skupaj s posamezniki, ki so s svojo zavzetostjo pridobili prostore nazaj, so hodili mimo najrazličnejši ljudje, vpraševali so, kaj se dogaja in sem ter tja kaj pripomnili. Prišel je tudi

Foto: P. Belak

mlajši oče z dojenčkom v naročju, ki ga je prav tako zanimalo, kaj se dogaja in zakaj. Ko je zvedel, da gre za nekakšno cerkveno premoženje, je še bolj navdušeno podpiral vstajnike in njihovo zasedbo. »Končno bo urejeno vse od mariborske škofije do pravljič, ki jih širijo v takih ustanovah. To bi morali že zdavnaj storiti!« je bil odločen. »Pa zakaj bi se vznemirjali,« nas je miril, »saj vas bo že on rešil, ki je hodil po vodi in ne vem kaj še vse!« je pribil. Hitro so mu poleg stojеči ugovarjali; od tega, da vera ni nek »čira čara« in če kdo, potem so bili v malverzacijah mariborske škofijske ekonomije prav verni najbolj prizadeti. Čudil se nam je, kako vendar potem še vedno vztrajamo v taki ustanovi. Razložili smo mu, da ne gre za ustanovo, am-

pak tisto, kar predstavlja, kar ponuja in k čemur vodi.

Ko je odhajal, ni bil več ponižujoč in napadalen. S pogledom na dojenčka, ki ga je imel v naročju, sem začutil nemir in skrb. »S kako močnim odporom do Cerkve odraščajo danes otroci, če jih vzgajajo starši s takimi predsodki in ob tem nimajo sreče, da bi se srečali in prisluhnili drugačnemu mnenju,« so preletavale moje misli. Ko bo ta otrok odrasel, bo gotovo potreboval vero, potreboval prepričanje, da je kaj več kot le kopica slučajno v določenem trenutku po naključju pravilno sestavljene snovi. Kje bo našel pravi smisel, odgovore na temeljna življenjska vprašanja? Gotovo jih ne bo iskal v Cerkvi, saj ga že od malega vzgajajo, kako je ta nekaj slabega, izmišlje-

nega in pokvarjenega. Res, sami veliko storimo, da bi kaj takega o krščanstvu mnogi lahko res verjeli. Če pa si bomo upali pokazati zaklad, ki je skrit v Cerkvi, zgolj človeški ustanovi za tiste, ki jo gledajo le od zunaj, bodo morda zmogli korak bližje k Njemu, ki je vir življenja.

Občudoval sem pogum teh, ki so se upali postaviti pred zamaskirano in razjarjeno množico. Ni bilo lahko, a kljub temu potrebno, samo tako se gradi Cerkve. Brez žalitev, brez napadanja, zgolj z resnico. A še večji pogum je pričevati pred takimi, kot je bil ta mimoidoči očka z dojenčkom v naročju, o svoji veri in svoji zvestobi Cerkvi. Le na tak način bo lahko kakšen otrok več iz naročja svojega očeta našel pot v naročje nebeškega Očeta.

Salezijanska »Sveta dežela«

Pročelje
bazilike Marije
Pomočnice

MARKO SUHOVERŠNIK

SALEZIJANEC

Valdocco. Danes strnjena mestna četrt, kjer ga skoraj ni kotička, kamor bi lahko parkiral, v don Boskovem času pa od centra mesta Turina oddaljeni kraj, ki še k njegovemu obrobju ni spadal ...

V vsej svoji razvejenosti zgradb in dejavnosti, ki ji prestoluje bazilika Marije Pomočnice, me Valdocco vedno sprejme zelo lepo. Kako ne, semkaj je leta 1846 don Bosko pripeljal 300 mladih iz svojega potujočega oratorija, tu je leta 1854 prvič izrekel besede »Imenovali se bomo salezijanci«, tu je dozorel v svetosti in umrl leta 1888. Valdocco sporoča toliko don Boskovih misli in dejanj! Uboštvo, zaupanje v Boga in Marijo, premagovanje ovir, ljubezen do mladih z namenom odrešenja.

Skupine mladih in starejših, laikov in posvečenih, so valdoška stalnica, saj ta romarski kraj privablja cel svet. A kljub pesmi, klepetu, molitvi, smehu in kričanju skriva toliko mirnih koticov, kjer se človek lahko umiri, se pogovori z Bogom, prosi tolike svetnike, ki počivajo na tem kraju ali konec koncev dre-maje počije po dolgi poti ali najde senco v vročem avgustovskem soncu ...

Cel kup vodnikov je na razpolago, ki vodijo od vogala do vogala, od stavbe do stavbe in razlagajo dogodke, pomen spomenikov in zna-

menj. A sam najrajši zatavam po občutku, sploh ko se na ta kraj vračam vedno znova in znova.

V don Boskovih sobah, zgrajenih leta 1853 in razširjenih 1861, sem bil deležen posebnega privilegija, da sem se lahko sprehodil po »izredni« pot, ki je vodila po notranji strani zastekljenih prostorov. Dotik njegove pisalne mize in postelje, na kateri je umrl; vrč (danes destilirane) vode, iz katerega je zadnjič pil; nekaj lešnikov, ki jih je imel tako rad; stopiti na balkon in »občutiti« množico fantov, ki je mahala don Bosku z dvorišča ... je pač posebno doživetje, ki ga znajo pokvariti edino sobratje salezijanci, ki se na tisoč in en način fotografirajo ob teh svetih predmetih ... Verjetno so morali upravitelji don Boskovih sob po njihovem odhodu ponovno postlati don Boskovo posteljo! A potrpežljivost

je lepa (redka) čednost, sploh med salezijanci.

Da za Boga ni nič preveč, je s svojo arhitekturno žilico dejal že don Bosko sam. Bogata arhitektura in cerkvena umetnost tudi danes krasita baziliko Marije Pomočnice, v kateri počivajo svetnikove relikvije, ki so bile nedavno pri nas, in cerkev sv. Frančiška Saleškega v njeni senci. Ko se človek naužije vse lepote, ki kar vabi k nebeški slavi, je prav zabavno odkrivati »zgodovinske« napake na čudovitih podobah. Sv. Frančišek Saleški (1567–1622), po katerem je don Bosko imenoval svojo redovno družbo, salezijance, upodobljen na glavnem oltarju prve cerkve moli ob podobi lurske Matere Božje, ki se je prvič prikazala 11. februarja leta 1858 štirinajstletni Bernardki Soubirous. Dobri dve stoletji po svetnikovi smrti. A podoba verskega prizora je milejša

od umetniško-zgodovinskega kritikarstva ...

Mnogo je še zgodovinskih spominov, ki se dopolnjujejo z molitvijo in milostnimi prošnjami med temi zgradbami. A ko človek med obema cerkvama zavije na drugo stan, se slika obrne: prvi don Boskov oratorij po več kot 170-ih letih še živi. Ni le močan zgodovinski spomenik ali vreden spomin, temveč polno dvorišče mladih vseh barv in omik, ki ga danes obiskujejo. Kot je don Bosko 8. decembra 1841 srečal Jerneja Garellija in nato za veliko noč leta 1846 našel stalno lokacijo prav tu, tako se salezijanci s svojimi sodelavci tudi danes spopadajo z najglobljimi problemi in zablodami mladih in odkrivajo najboljše ideje in zamisli mladih, ki ostajajo protagonisti tega koščka salezijanske »Svete dežele«.

Vhod v Pinardjevo kapelo; freska prikazuje, kako je ta stavba izgledala v don Boskovem času

Čudovita pota Božje previdnosti!

IVAN TURK

VODITELJ SALEZIJANSKEGA
MOLITVENEGA ZDRUŽENJA

V mesecu maju je Slovenijo obiskal svetnik Janez Bosko, oče in učitelj mladine. Z ljubeznijo smo sprejeli in počastili njegove relikvije. Zahvalili smo se Bogu in Mariji za tega velikega častilca evharistije, Marije in prijatelja mladih. V tej številki nam sam v svojih Spominih pripoveduje, kako se je on pripravljal na duhovniško posvečenje in kako je obhajal novo mašo.

»Ko premišlujem o tem odločilnem koraku svojega življenja (prejem reda subdiakona), sem prepričan, da nanj nisem bil dovolj pripravljen, saj nisem imel vseh potrebnih odlik.

Deset dni sem v tihoti opravljal duhovne vaje v misijonski hiši v Turinu. Opravil sem življenjsko spoved in vprašal spovednika, ali se mu

zdim primeren za življenjski korak. Želel sem dalje, vendar sem se bal misli, da bi bil vezan do smrti. Zato se nisem hotel odločiti glede duhovništva, dokler nisem imel popolne spovednikove privolitve. Od tistega trenutka naprej sem si zelo prizadeval, da bi se držal nasveta g. Borela: »Pogosto obhajilo in tiho prijateljstvo z Bogom bosta ohranila duhovni poklic in vzgojila dobrega duhovnika.«

V duhovnika sem bil posvečen 5. junija 1841, na večer pred praznikom Svete Trojice. Prvo mašo sem ob navzočnosti g. Cafassa daroval v cerkvi Frančiška Saleškega. V domači vasi, kjer že veliko let ni bilo nove maše, so me nestrpno čakali, vendar sem jo raje in manj hrušno obhajal v Turinu. Lahko rečem, da je bil to najlepši dan mojega življenja.

MOLITVENI NAMENI

SEPTEMBER

Da bi mladi, ki končujejo šolanje, prišli do zaželenega poklica, službe in primernega zaslužka.

OKTOBER

Da bi naše šole posredovale mladim ne samo znanje in izobrazbo, marveč tudi splošno priznanje in sprejete življenjske vrednote.

NOVEMBER

Da bi nam obhajanje praznikov vseh svetih in Kristusa Kralja poglobilo vero v vstajenje in večno življenje.

V ponedeljek sem svojo drugo mašo daroval v božjepotni cerkvi Marije Tolažnice. Devici Mariji sem se zahvalil za neštete dobrote, ki mi jih je izprosila pri svojem Sinu Jezusu.

V četrtek je bil praznik svetega Rešnjega telesa. Ta dan sem, obkrožen s svojimi dragimi, pel novo mašo v domačem kraju in vodil slovesno procesijo z Najsvetejšim. Župnik je povabil na kosilo moje sorodnike, duhovnike in krajevne oblasti. Radi so me imeli in so se veselili z menoj.

Zvečer sem se vrnil domov. Ko sem se bližal kraju, kjer sem preživel otroštvo, in spet uzrl domačo hišo, kjer sem imel devetletnik sanje, me je stisnilo v grlu. Rekel sem si: »Kako čudovita so pota Božje previdnosti! Bog je resnično dvignil s tal revnega otroka in ga posadil med svoje izbrane!«

Združenje Salezijanskih dam

s. IRENA NOVAK

HČI MARIJE POMOČNICE

Salezijanska karizma v Latinski Ameriki se živahno razvija. Poleg številne navzočnosti prvih dveh skupin, SDB in HMP, je zaživela v originalnih oblikah, kot je združenje žena, ki so se poimenovala "Salezijanske dame".

Ustanovitelj je salezijanski duhovnik Miguel González (rojen v Španiji 1927), misijonar na Kubi. Kubanska revolucija je pomenila zanj izgon iz države in tako je prišel v Venezuelo, kjer je prevzel odgovornost za gradnjo narodnega svetišča sv. Janeza Boska ob 75-letnici salezijanske navzočnosti v tej deželi. Poleg cerkve je zaživel "Don Boskov socialni center". 3. decembra je skupina žena, ki so podpirale to socialno dejavnost, sklenila, da hočejo ostati med seboj povezane, da bi tako lahko bolj svobodno in avtonomno delovale na socialnem področju, ki je bilo dejavnost omejenjene strukture. Uradno so bile Salezijanske dame ustanovljene 13. maja 1968, ko je tudi praznik fatimske Marije in sv. Marije D. Mazzarello. Kot ena izmed prvih ustanov so bile tudi uradno sprejete v salezijansko družino 29. decembra 1988.

Združenje Salezijanskih dam je skupina katoliških žena. Opredelijo se kot "lai-

kinje, ki delujejo v krščanski skupnosti" in kot "kristjanke v civilni družbi". Svoj poklic razumejo kot klic Svetega Duha, naj se posvečujejo v vsakdanjih dejavnostih in si prizadevajo za prenovu sveta v Kristusu.

Dokument, s katerim so bile uradno pridružene salezijanski družini, jih opiše: »Ste žensko laiško združenje (poročene, samske, vdove), ki ne le da nadaljujete tradicijo velikih don Boskovih dobrotnic, pač pa spodbujate verno laikinjo, da se na krščanski način vključuje v svet. Tako prispevate k harmoničnemu razvoju ženskega vprašanja, ko kažete na možnost apostolata v duhu evangelija in salezijanske duhovnosti.«

Delujejo v svojih lastnih ustanovah in se posvečajo skrbi za zdravje ljudi, tako fizično kot moralno, posebno najbolj potrebnih. S skrbjo za matere se posvečajo otrokom; njihova posebna skrb pa so mladi, ki so izključeni iz vzgojnih procesov. Kot žen-

ske, matere in soproge živijo marijansko duhovnost. S posnemanjem Marije so občutljive za potrebe bližnjega z ženskim zanosom, intuicijo in velikodušnostjo. So prostovoljke tako iz naravnega nagnjenja kot zaradi poklica v služenje. Delujejo v podjetniškem duhu, ko organizirajo človeško in versko dejavnost v duhu Božjega kraljestva.

Salezijanske dame živijo duhovnost akcije, darovanja, žrtve, velikodušnosti v služenju bližnjemu. Duhovno se hranijo z molitvijo, evharistijo in pobožnostjo do Marije Pomočnice, don Boska in nadangela Mihaela, ki sta njhova zavetnika.

Okrog 3000 članic je organiziranih na mednarodni, nacionalni in krajevni ravni. Najštevilčnejše so prisotne v državah Latinske Amerike, vendar pa tudi v Aziji in z nekaj središči v Španiji. Vsako središče ima svojega duhovnega voditelja, ki spodbuja življenje v salezijanski karizmi.

Blagoslov vietnamskih mučencev

TONE CIGLAR

VICEPOSTULATOR
V POSTOPKU ZA BEATIFIKACIJO

Bil je pravi čudež, da so z delom začeli salezijanci, ki niso bili Francozi. Škof Seitz jih je hvalil povsod, vendar je uradno dovoljenje prišlo šele 19. decembra 1952. Vsi so lahko iskreno zapeli zahvalo Bogu. Spomladi leta 1953 je Majcen obiskal mesto Sontay, kraj vietnamskih mučencev. Goreče je molil za duha razsvetljenja in moči.

Majcen je dolgo po obisku mesta Sontay izpovedal: »O Vietnam, prepojen z znojem in krvjo več kot 100.000 mučencev, postal in ostal si moja druga domovina, ki te ne morem pozabiti! Ta kri mučencev je bila seme tudi za salezijansko družbo od 1952 do 1993.«

Najbrž je te kraje videl tudi don Bosko, ko je v sanjah – videnjih s svojimi fanti potoval v vesoljskih plovilih od Valparaísa čez Vietnam do Pekinga. Že kot bogoslovec leta 1835 je prebiral Lijonski misijonski list; ta je pozneje govoril o krvavem klanju kristjanov pod Thu Ducovo vlado 1848–1883. Zgrozil se je.

Hvaležen sem Bogu in Lavangski Pomočnici (Lavang je kraj v srednjem Vietnamu, kjer se je Pomočnica kristjanov prikazovala in bodrila kristjane, ki so se skrivali pred preganjalci

v goščavah kraja. Komunisti so po letu 1970 oskrunili svetišče Marije Pomočnice in vietnamskih mučencev.), da sem lahko leta 1935 skozi Vietnam potoval v pomoč Kerécu in da me je za 22 let poslala v Vietnam, da začnem nekaj novega, kot je dejal msgr. Seitz: 'Prihajate ne samo, da prevzamete 500 sirot, ampak da iz teh fantov začnete postavljati salezijansko družbo.' Globoko se je zamislil in dostavil: 'Tile kristjani, ki vam jih priporočam, so pravniki vietnamskih mučencev.' Ko so leta 1954 bežali iz Severnega v Južni Vietnam, so s seboj nesli tudi relikvije mučencev, svojih prednikov. Ko so moji prvi vietnamski salezijanski duhovniki imeli nove maše, so najprej po vietnamskih katoliških predpisih počastili relikvije prednikov.«

DUH MUČENCEV JE ŠE ŽIV

»Hvaležen sem Bogu, da sem v Vietnamu hodil po sledih mučencev, saj je pred 40 leti še povsod bilo zaznati duha svetosti teh mučencev. Kako to človeka prevzame. Nikdar ne bom pozabil, kako sem drhtel od ginjenosti v Hai Duongu, Hanoju, posebno a v Sontayju. Povsod sem srečeval kristjane, ki so nosili lepo vezene škapulirje in molili dolge molitve, ne da bi se utrudili, na pamet recitali katekizem, cerkve so bile polne; v njih so bili grobovi mučencev, za kar so pričale nagrobne plošče z imeni rajnih. V katero koli cerkev sem prišel in ob kateri koli uri, so bile polne molivcev. Semenišča so bila povsod polna, vsak duhovnik je imel v župnišču Nha Chua – Gospodovi hiši po 50 in več aspirantov za duhovniški po-

klic ali za katehiste. Vsak ta vietnamski fantek je imel kratek 'talarček' z belimi hlačami. Poleg tega je imel vsak župnik latinsko šolo za otroke vernikov. Na vratih slehernega razreda sem videl zaščitnike: sv. Jožefa, sv. Frančiška, sv. Janeza Boska ... ali ime katerega vietnamskega blaženega s sliko.

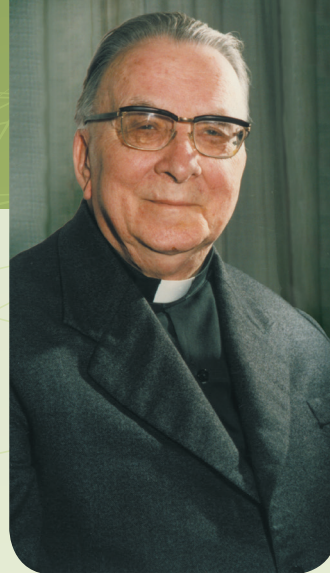
Cerkev je bila vernikom svet kraj. Preden so vstopili, so pri vratih pustili svoje obuvalo in šli v cerkev bosí. Spoštovali so tudi duhovnike. Tako so še pred mojimi vrati puščali čevlje, ko so prihajali na obisk in so bosí vstopili v sobo. Prišel sem torej v kraje, kjer je bil duhovnik zelo spoštovan, povsem drugače, kot je bilo v Yunnanu, Makau ali Hongkongu.

Hvalim Boga, ki me je izpeljal iz komunističnega pekla v Kunmingu in me privedel v mesto Kristusa Kralja, kjer

je vladal Kristusov duh: kako lepo je, ko se bratje med seboj ljubijo. Takoj na začetku sem obhodil vasi v okolici Hanoja, kjer me je zdravil balzam patriarhalnega družinskega vietnamskega ljubezenskega okolja, ki ga ne znam opisati, pa ga čutim, da je sad Božje ljubezni, ki žari iz mučeniške krvi več kot sto tisoč mučencev in ožarja lepe številne krščanske družine. Škoda le, da se je ta sreča katoliškega vietnamskega družinskega življenja že dve leti pozneje (1954) začela podirati pod valom ateističnih sil in teorij, ki so začele vladati od Laokaja na kitajski meji in proti jugu, kamor so prišle po šestindvajsetih letih (1975), a ga niso uničile, kakor poročajo ti, ki so zadnje čase obiskali Vietnam.«

PET DOLARJEV IN BOŽJA PREVIDNOST

Zaupanje v Božjo previdnost velja več kot kupi dolarjev. To je Majcnova izkušnja. »Ob prihodu v Saigon me je msrg. Seitz vprašal, koliko denarja sem prinesel. 'Pet dolarjev so mi dali za taksi,' sem rekel. 'In vi mislite, da boste s petimi dolarji plačali vsakdanje stroške?' Nekajkrat je spustil dim iz pipe, me s pogledom ošvrknil in vprašal: 'Ali ste don Boskov salezijanec? Ali imate kaj zaupanja v Božjo previdnost?' In nakazal mi je, kako je treba garati, moliti in zaupati. Rečem vam, da mi je Bog po Mariji Pomočnici – ne vem, kako – pomagal v vseh 22 letih. Toda nič tega se ne sme zafrčkat, predvsem pa ne grešiti, kajti greh je prava ovira za vse. In vse samo Bogu v slavo. Bog mi je po Mariji Pomočnici pošiljal težke milijone za uboge, za graditev ljudi, nekaj tudi za stavbe, ki morajo biti funk-

cionalne, ne za luksuz. Delati za uboge je Vietnamcem skrivnost simpatij in privlačnosti. Nič zase in za svoj žep, ampak denar Bog daje za uboge, za dobre in sposobne fante. Pa kaj bi vas učil, poskusite še sami in boste videli, kako to gre.«

DON BOSKO V VIETNAMSKI IZDAJI

»Vse me je resnično očaralo, ko sem videl navdušenost drugih sobratov, najbolj pa me je prevzela misel, da bom lahko pomagal pri delu za sirote. Vedno me je veselilo delo za sirote. Seveda pa nisem bil obveščten, da nad Hanojem že visi Ho Ši Minhov Damoklejev meč.

Res so vsi občudovali Seitz, ki je don Boska znal vietnamizirati in ga tako prirediti, da so bili fantje zadovoljni in urejeni, da so se znali obvladovati. Šolske in civilne oblasti so na ves glas hvalile in občudovale njegovo delo. Rekel bi, da je bil to neki nov način uporabe don Boskovega sistema. Mnogi italijanski sobratje takrat še niso doumeli don Boskove karizme, ki se zna prilagoditi času, deželi in ljudem, da se razvija in raste. Danes je to nekaj samoumevnega, toda takrat so ponavljali, da je don Bosko delal tako in tako in pika, zato zvestoba po črki pravila. Mi smo pa v Vietnamu don Boska prilagodili potrebam ljudi in časa.«

Program duhovniškega življenja.

Sodelovati z Božjo milostjo, v intimnosti odrešenjske skrivnosti, da bi me Odrešenikovo Srce razvnelo v ljubezni in bi z Marijo in Svetim Duhom postal Ma-i-cen – resnično svet, pravičen in resničen (op. to pomeni prevod njegovega imena iz kitajščine), in bi uresničil biti Mai-sen (Mojzes), ki bi sebe in duše vodil iz okov suženjstva v nebeški Jeruzalem. Mati mi je ob duhovniškem posvečenju dejala: »Bodi duhovnik, vendar zares in povsem!« Po zgledu sv. Janeza Boska sem bil povsod duhovnik: v sobici, na cesti, med ljudmi, v spovednici, pri oltarju ...

Osebna duhovnost I, str. 3

Za vedno za Gospodom

Na dan pred praznikom rojstva nebeške matere Marije je bilo na Rakovniku tradicionalno srečanje animatorjev oratorija. Toda letošnje praznovanje je bilo nekaj posebnega. Kar trije mladi redovniki so ob tej priložnost med slovesnim bogoslužjem izpovedali večne zaobljube: s. Martina Golavšek iz družbe hčera Marije Pomočnice ter Primož M. Korošec in Janez M. Suhoveršnik iz družbe don Boskovih salezijancev.

Prijazno sobotno jesensko jutro je napovedovalo krasen dan. Mnogi animatorji iz številnih župnij ljubljanske in novomeške škofije se že tradicionalno na prvo septembrsko soboto zbirajo ob svetišču Marije Pomočnice, da s skupnim srečanjem, praznovanjem in zahvalno molitvijo pospremijo dogajanje na poletnih oratorijih med prijetne spomine in bogato duhovno dediščino, ki naj jim razsvetljuje sleherni dan.

A letošnje oratorijsko praznovanje je imelo svojevrsten pečat, ko sta dva redovnika in ena redovnica izpovedali redovne zaobljube: Da želijo za vedno svoje življenje posvetiti mladim po vzoru sv. Janeza Boska in sv. Marije D. Mazzarello.

S. Martina Golavšek prihaja iz župnije Galicija. Predno je stopila na pot za Gospodom v družbi hčera Marije Pomočnice je don Boskovega duha spoznavała v drugi skupini salezijanske družine, kot članica salezijancev sotrudnikov. Iskra Božjega klica se je razvnela in z današnjim dnem v njeno srce vtisnila dokončen in neizbrisen pečat.

Primož Korošec prihaja iz župnije Šmartno v Tuhinju. Potem ko je že dokončal študij na fakulteti za upravo, je prek Skale, salezijanske ulične vzgoje, prišel v stik z don Boskovimi salezijanci in njihovim vzgojnim načinom. Vstopil je v noviciat (Pinerolo) in 2007. izpovedal prve redovne zaobljube.

Janez Suhoveršnik, iz župnije Nova Štifta pri Gornjem Gradu, si je pred vstopom v redovno družbo don Boskovih salezijancev tudi že pridobil svoj poklic diplomiranega inženirja zootehnik. Prek Uskovniških tednov in Skale je spoznal, da ga Bog kliče v doslednejšo hojo za njim. Skupaj s Primožem je vstopil v noviciat in leta 2007 z izpovedjo prvih redovnih zaobljub postal salezijanec.

Martinin »da« Gospodu je sprejela njena predstojnica, s. Damjana Tramte, salezijanski inšpektor Janez Potočnik pa je v imenu vrhovnega predstojnika sprejel zaobljube dveh salezijancev. V homiliji je poudaril, da sveta ne spreminjajo močni, modri in bogati, ampak ljudje, ki zmorejo v sebi upodabljati Božjo svetost. K temu je povabil ne le te, ki so izpovedali redovne zaobljube, ampak tudi vse druge, zlasti mlade, saj je svetost poklic kristjana slehernika.

DIAKONSKO POSVEČENJE

12. oktober (sobota, 16.00): **Šmartno v Tuhinju** - Ljubljanski pomožni škof dr. Anton Jamnik bo v diakona posvetil salezijanca **Primoža Korošča**.

27. oktober (nedelja, 15.00): **Nova Štifta pri Gornjem Gradu**. Celjski škof dr. Stanislav Lipovšek bo poleg dveh celjskih bogoslovcev v diakona posvetil salezijanca **Janeza Suhoveršnika**.

VABLJENI!

Posluh za otroško dušo

*K*onec avgusta smo pokopali sorodnika. Velikega človeka. Pošten, delaven, hudomušen in veren mož. Njegov odhod sem doživljala skoraj enako kot smrt strica, ki se je od nas poslovil že pred mnogimi leti. Oba sem imela zelo rada, pri obeh mi je bilo zelo težko, le da sem bila tokrat veliko manj pripravljena. V teh dneh sem veliko razmišljala o njem. Spominjala sem se tisočih res lepih trenutkov, ki sem jih lahko kot otrok preživela z njim med vsakimi poletnimi počitnicami ... Pokojni je bil do mene prijazen in potrpečljiv, znal mi je ustreči in znal odreči in neštetokrat nasmejati ... ali če povem zelo preprosto: ta človek se je razumel na otroško dušo.

Čeprav je minil čas otroštva in čeprav se nisva več toliko srečevala, je ta lepa podoba pokojnega sorodnika ostala nedotaknjena. Tako sem se v teh dneh še bolj zavedla, kako pomembne so osebe, na katere človek naleti v svojih najbolj občutljivih letih. Fantje s turinskih ulic, ki so se v otroštvu kadarkoli srečali z don Boskom, ga niso mogli pozabiti. Čeprav so se kasneje raztepli po

svetu in se morda niso nikoli več srečali z njim, je bil spomin na don Boskovo ljubezen neizbrisen. In zato res ni vseeno, kakšni smo v šoli učitelji. Otroci bodo vse, kar je povprečno, pozabili. Kar odstopa od tega, ne bodo. Dobro ali slabo. O tem je v teh dneh spregovoril tudi pedagog Marko Juhant: »Ljudje, s katerimi se bodo učenci srečali v šoli, bodo neznansko pomembni za njihovo življenje. Vsakdo izmed nas se spomni svoje prve učiteljice, ki ga je učila pisati in brati. Skoraj nihče izmed nas pa ne ve, kdo je bil takrat minister za šolstvo.« Ne le učiteljice, ki je učila brati in pisati, ampak še bolj tista, ki je učenca razumela, mu kazala meje, ga vprašala, kako je, predvsem pa mu dala vedeti, da ni številka, ampak človek.

Konec avgusta smo bili vsi učitelji povezani v eno samo delo: pripravi na prvi šolski dan. Vsak razrednik je vložil vso svojo voljo in pripravljenost, da bi bila učilnica za njihove učence najlepša in najbolj prijazna. Ko sem dihalo to ozračje, sem bila vesela, da imam takšne sodelavce. Čutila sem ponos. In to le zato, ker tega

gotovo ni v opisu delovnih nalog kogarkoli od nas. Naša naloga je, da poučujemo, vzgajamo in skrbimo za goro raznorazne bolj ali manj pomembne dokumentacije. Tega, da rezljamo iz papirja, barvamo, tekamo po šoli v iskanju lepilnega traku, iščemo modre misli in še modrejše verze ... ter iščemo načine, kako vse skupaj spraviti v prijetno kombinacijo raznih barv – tega nam preprosto ne bi bilo treba. Prijetno mi je bilo ob misli, da nam ni vseeno, kako se bodo učenci počutili; ali jih bo pričakala sivina ali mavrica.

In danes, ko to pišem, je prvi šolski dan. Vse se je svetilo, na stenah so viseli prijazni napisi ter slike in v zraku se je čutilo veselje. Na novo prebarvane stene! Hvala za čokoladico! Kako lepa učilnica! Znova novo leto in s tem znova priložnost, da smo pomembne osebe v otroštvu najmlajših in tistih malo starejših. Da se vživimo v otroško dušo, tako kot so se znali vživeti tisti, zaradi katerih je bilo naše otroštvo lepše in bogatejše

učiteljica

MISIJONI

Slovenski prostovoljci v Mozambiku

NAMAACHA (MOZAMBIK),
JULIJ 2013

Kot že lani se je skupina prostovoljcev tudi letošnje poletje za mesec dni odpravila v Mozambik, natančneje v Center Marije Pomočnice v Namaachi, ki ga vodijo sestre salezijanke in kjer delujeta tudi slovenski laiški misijonarki Katarina iz Križ in Karmen iz Maribora.

Priprave so potekale že od lanske jeseni, ko smo teoretično spoznavali deželo in center, v katerem smo meseca julija letos, zbirali smo material za delavnice, zdravlila in šolske potrebščine. Kopitarna Sevnica pa nam je podarila sandale za tukajšnje otroke. Večino zbranega smo tudi prinesli v misijon. Ob pristanku na maputskem letališču sta nas čakala kontrola in pregled, a hvala Bogu so se na vrhu vozičkov s pr-

tljago znašli prav tisti z našimi osebnimi stvarmi, tako da kljub pregledu ni bilo večjih težav. Balí smo se predvsem zaradi količine zdravil, saj smo jih v kovčke natrpali res veliko.

Že drugi dan po prihodu smo se lotili dela: Eva iz Domžal in Mateja iz Veržaja sta dopoldansko zaposlitev dobili v vrtcu, Maja iz Šentruperta, Kristina iz Novega mesta in Jana iz Celja pa so takoj zagrizle v osnovnošolsko ma-

tematiko, fiziko, kemijo in angleščino, saj tukajšnji učenci potrebujejo veliko učne pomoči, sploh pred koncem polletnega semestra, ko si kontrolne naloge sledijo ena za drugo.

V prostovoljski skupini je tudi Pavel iz salezijanskega mladinskega centra v Podgorici iz Črne gore, ki prav tako pridno pomaga pri matematiki in angleščini, čeprav je njegovo največje veselje igrišče. Animacija na igrišču pa tukaj pride še kako prav, saj se zaradi pomanjkanja časa sestre ne morejo venomer ukvarjati z otroki, domačim učiteljem pa je med odmori izpod časti, da bi se igrali z njimi ...

Jana in Kristina sta študentki medicine, zato imata veliko dela tudi na tem področju. V internatu sta vzpostavili kar pravo malo ambulanto za dekleta. Razne glivice, kožne bolezni in rane so del vsakdana tako velike skupine otrok, ki živijo, za naše pojmovanje, v skoraj pomanjkljivih okoliščinah, čeprav velja tukajšnji zavod za zelo urejenega. Revščina in s tem pomanjkanje zdravja sta v Mozambiku zelo velika.

Seveda sta k hitri vključitvi v dogajanje misijona naj-

več pripomogli laiški misijonarki Katarina in Karmen, ki sta tukaj že domači, in razne dileme se takoj razrešijo. Katarina ima največ dela v tukajšnji pekarni, zaradi katere res nismo lačni, otroke pa uči tudi kvačkanja in pletenja; Karmen pa jezik tudi tako dobro teče, da je domača že z vsemi, tako v centru kot v širši okolici. Skrbi za učno pomoč v internatu in za botrstvo tukajšnjim otrokom. Prostovoljci smo si med seboj domači tako s slovenščino kot črnogorščino, kakor se po Pavlovo po novem imenuje uradni jezik v Črni gori, za tukajšnji uradni jezik – portugalsščino, pa je predvsem pri učni pomoči potreben slovar za razne strokovne izraze. A večjih problemov tudi ni, saj se vsi hitro učimo, sploh od otrok, ki nam na vse načine tolmačijo in pokažejo, kaj sprašujejo ali govorijo.

Ker se za tukajšnje otroke že bližajo zimske počitnice, nas čaka malo manj učnih ur, a več raznih delavnic in prostočasnih delavnic. Upamo pa tudi, da bomo pred odhodom uredili že obstoječa igrišča in postavili otroška igrala, ki jih Karmen že dalj časa načrtuje.

Mesec je kar prehitro minil, sploh pri tako zavzetem

delu in pomoči. Veliko večja pa postaja izkušnja tukajšnjega življenja, kjer večkrat ni vode ali elektrike, kaj šele, da bi se lahko zjutraj pogledali v ogledalo. Zato pa črpamo iz medčloveških odnosov, ki so tukaj neposredni, brez facebooka ali sms-jev. Tako pristno lahko doživljamo tudi vero tukajšnjih ljudi, za katere lahko porečemo, da so na svoj način bolj verni kot mi sami. Seveda potrebujejo veliko poglobitve in zalivanja, a Bog daje rast.

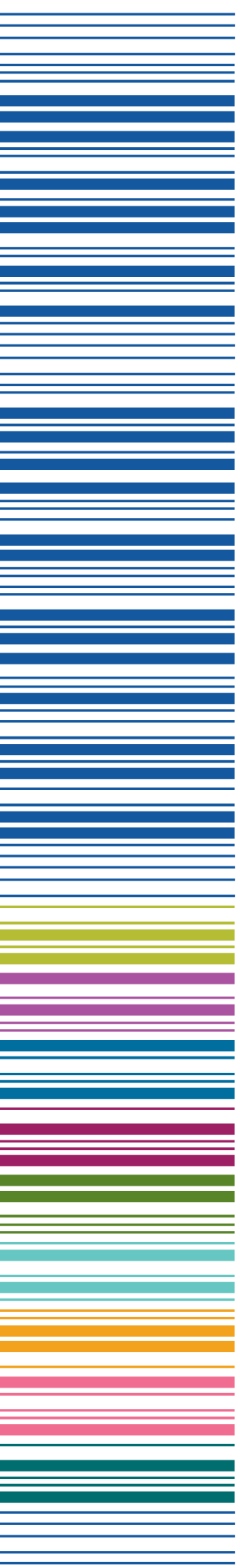
In to rast potrebujemo tudi sami. Koške rodovitne zemlje pa spoznavamo tukaj in se učimo, kakšno naj si pripravimo v lastnem življenju.

KEREČEV SKLAD

V »Kerečev sklad za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja Andreja Majcna ste od 1. aprila do 31. avgusta 2013 darovali (nekateri večkrat):

M. Božič, S. Brezavšček, R. Brezavšček, M. Brodarič, F. Cankar, I. Furlan, T. Kužnar, A. Lah, A. Lubej, I. Macerl, F. Mivšek, Z. Mušič, M. Osredkar, N. Potrpin, F. Rihtar, B. Rous, K. Sabolič, M. Schnabl Janhas, M. Šenk, A. Špehar, M. Talijan, R. Zore, R. M. Žitnik in nekateri neimenovani dobrotniki.

Bog povrni!

RAZIGRANO POLETJE 2013

S Teboj me je veliko več

28. Uskovniški teden

Kot vsako leto se je tudi letos po poključki planoti malo nad planino Uskovnica razlegal smeh. Na dveh terminih, ki sta potekala v juliju, se je zbralo preko 180 udeležencev, animatorjev in duhovnih vodij, ki so skupaj odkrivali lepoto odnosov, ki jih živimo.

Mladi so prek predavanj, pogovorov v manjših skupinah, svete maše, odmorov in skupnih večerov gradili, odkrivali in poglobljali odnose. Katere? V ponedeljek so se osredotočili na odnos do sebe. Na prvem terminu jim je to temo približal duhovnik Janez Rus, na drugem pa s. Meta Potočnik. »Sebe lahko sprejemam in imam rad, ker me Bog neizmerno ljubi takšnega, kot sem,« je bilo eno izmed glavnih ponedeljkovih sporočil.

Kako živimo odnose z drugimi, v svoji družini, med prijatelji, so se vpraševali v torek, ko je bil gost Igor Vovk, direktor Zavoda iskreni.net.

Sreda je vedno namenjena izletu. Letos so se tako odpravili na Blejsko kočo. Med potjo je bilo dovolj časa za klepet, petje, globoke pogovore in preprosto veselje nad tem, kar je On ustvaril. Na vrhu so mladi imeli tudi sveto mašo, ki je bila odraz hvaležnosti za vse, kar prejemajo. Od odnosa s prijatelji so v četrtek prešli na odnos med fantom in dekletom. Na obeh tednih je bil gost Marko Borko, bivši »uskovničar«. Z udeleženci je delil svojo iskreno zgodbo o svojem odnosu do deklet in sedaj s svojo ženo Tejo, ki se mu je pridružila na drugem terminu in podelila še svoj del.

Petek, vrhunec tedna, je bil v znamenju odnosa do Boga. Kot v priliki o izgubljenem sinu so se mladi po sveti spovedi vračali k svojemu Očetu. Bogat dan, ki je bil v znamenju tišine, molitve, svete spovedi, adoracije ..., so zaključili s skupno večerno mašo.

Pravijo, da vsak teden mine prehitro in da si ne želijo vrniti v dolino. A mladi se vračajo bogatejši zaradi podelitve svojih osebnih izkušenj, novih prijateljstev in tega tudi vsakdanje hitenje ne bo izbrisalo. Sedaj jih je več, skupaj z Njim in s tem, kar so se na Uskovnici naučili, spoznali in spletli.

SMP

Tudi letos Uskovniški dnevi za odrasle

Že tretje leto zapovrstjo so tudi letos, od 25. do 28. julija, potekali Uskovniški dnevi za odrasle (UDO). Dolgoletni udeleženci Uskovniških tednov za mlade (letos že 28. po vrsti) so skupaj s salezijanskimi duhovniki pripravili program, ki je odprt za vse, s ciljem utrjevanja krščanske identitete in ustvarjanja pro-

stora osebne rasti prek izmenjave različnih pogledov, idej, mnenj in izkušenj. In na letošnjih UDO je že bilo tako. Kar ducat družin z otroki, skupina mladih in posamezniki smo v prečudovitem naravnem okolju tvorili veliko, več kot 60-člansko družino, ki je na Uskovnico prinesla smeh, veselje, vero, upanje in ljubezen. Smeh in veselje najmlajših, ki so se jim z neprecenljivo energijo posvetili vzgojitelj Jože Bambič in mladi animatorji. Odrasli, razdeljeni v skupine, pa smo »krepko garali« z obravnavanjem različnih tem, katerih vodilo je bilo uvodno predavanje psihoterapevta Bogdana Žorža. V pogovorih smo se predvsem vpraševali, ali znamo tudi mi tako pri vzgoji kot pri medsebojnih odnosih iskati in videti dobro v sočloveku. Pri tem nam je bil kot vodilo preventivni vzgojni sistem don Boska, ustanovitelja redovne skupnosti salezijancev. Osebnost velikega vzgojitelja sv. Janeza Boska je bila v pripravah na 200-letnico njegovega rojstva osrednja tema letošnjih UDO z naslovom iz njegovega vprašanja mlademu brezdomcu: Znaš žvižgati?.

Urška Testen

Savio kamp

Uganete, kaj imajo skupnega Pohorje, ministranti, Kung fu panda, nočna igra, kurjenje ognja, sveta maša in spoved, kateheze, pesem in smeh? Vse to in še več povezuje program salezijanske mladinske pastoralne, Savio kamp, ki se ga udeležujejo ministranti iz vse Slovenije in že osmo leto poteka v Dominikovem domu na Pohorju.

Letos smo kamp zaradi velikega povpraševanja prvič izvedli v dveh terminih, in sicer od 16. do 20. avgusta ter od 21. do 25. avgusta. Kampa se je skupaj udeležilo sto ministrantov in preko dvajset animatorjev, ki so bili tudi sami nekdanji udeleženci.

Letos smo skozi kamp spoznavali tematiko filma Kung Fu panda in iz nje izluščili pozitivne zglede, spodbude in kreposti za naše življenje. Program je bil poln dejavnosti, kot so: turnir »Saviada«, kopanje v bazenu, vodne igre, izlet, peka na ognju, magični večer, filmski večer, večer iger ipd.

Skozi celoten teden so potekale delavnice, na katerih so mladi preizkušali svoj igralski talent. Vsaka skupina je pripravila in posnela kratek filmček na določeno temo: »bodi ministrant«, »preživetje v naravi«, »konklave na Pohorju«, »ministrantske zagate«, »Slovenija moja domovina«, »pot v nebesa« itn. Vse filmčke smo zadnji večer predvajali, se ob njih dodobra nasmejali, žirija pa je nekatere izmed njih nagradila in obljubila objavo na spletu.

Zadnji dan, ko nam je načrte dvakrat prekrizalo slabo vreme, pa smo odšli na bowling in tako v razigranosti zaključili letošnji Savio kamp.

Gašper M. Otrin in Marko Jereb

Nogometni kamp

Šestnajst udeležencev letošnjega nogometnega kampa se je pod strokovnim in animatorskim vodstvom šestih mladih dodobra nabrcalo, razgibalo, naplavalo in še kaj ... Šotori v Trio kampu so služili za prenočevanje, edino močan naliv zadnji večer jih je »pregnal« v mladinska prenočišča Penziona Mavrica.

V prijateljski tekmi so se pomerili z domačimi Veržejci, podrobno spoznali terme Banovci in utrdili športnega ter prijateljskega duha med seboj, ki bo držal vse do prihodnjega leta.

Oratorij za družine

Da so poletni meseci v Marijanišču še kako zabavni in polni pozitivne energije, smo se prepričali tudi letos na tradicionalnem oratoriju za družine. Pisana družina otrok, staršev in tudi starih staršev iz cele Slovenije je od 5. do 12. julija preživela nepozaben teden ob raznih prostočasnih, duhovnih in izobraževalnih dejavnostih.

Že prvi dan smo se vsi skupaj po dramski uprizoritvi Kekca uvedli v teden in se medsebojno spoznali. Za starše je letošnja predavanja vodil Peter Pučnik, skupaj so razmišljali o vzgojni vlogi in pomenu staršev v družini. Otroci so ob dopoldnevih ustvarjali v rokodelskih delavnicah Centra DUO, kjer so oblikovali glino, delali vuge in okraske iz koruznega ličja.

Ob popoldnevih je bil čas za kopanje in prosti čas vse do večera, ko smo imeli vsak dan na sporedu kakšno zanimivost. Tako smo si ogledali »film pod zvezdami«, obiskali so nas folklorniki, igrali smo zabavne igre in mešali koktajle, pekli na ognju in zadnji večer zaključili s »prleškim večerom«, kjer so mnogi udeleženci pokazali svoje glasbene in igralske talente. En cel dan je bil namenjen izletu, ko smo si v madžarskem mestu Szombathely ogledali tipično vas iz 19. st., rojstno hišo sv. Martina, na koncu pa smo se odpeljali do Pertoče, kjer smo imeli mašo ob prečudovitem mozaiku izpod rok p. Ivana Rupnika.

Cel teden pa smo s skupno molitvijo, sveto mašo, duhovno obnovo in priložnostjo za spoved skrbeli za svojo duhovno kondicijo, ki predstavlja temeljni del našega druženja.

Gašper M. Otrin

Angleški oratorij

Smeh. Igre. Don Bosko. Molitev. Angleščina. Tako nekako bi lahko na hitro opisali prvi angleški oratorij, ki je potekal pri sestrah hčerah Marije Pomočnice na Gornjem trgu v Ljubljani od 8. do 12. julija pod okriljem sestrске organizacije VIDES.

Glavna tema oratorija je bil don Bosko, ki smo ga letos že imeli med nami med obiskom njegovih relikvij. Geslo oratorija *The saint among us* (Svetnik med nami) nas je vsak dan znova spominjalo na tega velikega svetnika in učitelja mladih. Ob filmskih odlomkih smo počasi spoznavali don Boskovo življenje in se tudi mi trudili postati taki kot on. Pri tem so nam vsak dan pomagali simboli, ki so nas opozarjali, naj z drugimi živimo v prijateljskih odnosih in naj bomo vedno veseli. Dnevne dejavnosti so potekale večinoma v angleškem jeziku, kar je večini udeležencev predstavljalo velik izziv. Zanimiva in čudovita izkušnja je bila tudi sveta maša v angleškem jeziku. Vsak dan smo skupaj začeli s pesmijo, sledil je film o sv. Janezu Bosku, kateheze, delavnice, sprehod na Ljubljanski grad, Tivoli ... Najbolj razburljiva pa je bila gotovo sredo, ko smo na kmetiji v Sostrem jahali konje in imeli vodne igre. Zadnji večer so otroci tudi prespali v hiši sester HMP. Večer nam je polepšala ga. Helena z zanimivimi kemijskimi poskusi in dogodivščino z baloni. V petek smo program zaključili s predstavitvijo za starše, kjer smo jim pokazali vse, kar smo v tem tednu lepega doživeli.

Ob pregledu celotnega tedna smo animatorji skupaj s s. Barbaro, voditeljico oratorija, ugotovili, da je bil prvi oratorij v angleščini za približno 24 otrok iz Slovenije in tujine (Indija, ZDA ...) zelo uspešen, zato se že veselimo novih angleških izzivov prihodnje leto.

Tina in Tina

VIDES kamp

V tednu od 19. do 25. avgusta 2013 je VIDES Slovenija prvič organiziral VIDES kamp, počitniški program za mlade pod geslom 'Od besed k dejanjem'. Program je bil razdeljen na dva dela: prvi trije dnevi so bili namenjeni prostovoljcem, zadnje tri dni pa so popestrili otroci, ki so se udeležili kratkih počitnic, ki smo jih oblikovali prostovoljci in sestre. Kamp je bil tudi mednarodno obarvan, saj sta se nam pridružila prostovoljca Pam in Josh iz Velike Britanije. Glavni temi prvih dveh dni sta bili prostovoljstvo in aktivno državljanstvo. Med nami so bili Tadeja Mesojedec, ki se je vrnila s prostovoljstva v Kambodži, političarka Mojca Kucler Dolinar in ameriški ambasador Joseph Mussomeli. Nismo ostajali le pri besedah,

ampak prešli na konkretna dejanja in pripravili delovno akcijo na kmetiji v okolici Ljubljane. Medse smo v drugem delu programa sprejeli skoraj dvajset otrok in zanje pripravili pester program od delavnic, obiška Hiše eksperimentov, izleta na Ljubljansko barje, veselih večerov, prostovoljci so animirali molitve in pripravljali besedo za dober dan in lahko noč. Zaključili smo s predstavo za starše. Ob slovesu sta prostovoljca Pam in Josh takole zapisala: »VIDES kamp v Sloveniji je za naju čudovita in pozitivna izkušnja, napolnjena z veseljem in smehom, in vsekakor bi želela izkušnjo v prihodnosti ponoviti. Sedaj, ko smo vzpostavili povezavo med nami, upava, da je možnost za ponovitev izkušnje bolj verjetna. Rada bi se zahvalila vsem, ki ste nama izkušnjo omogočili, in vam zaželela veliko uspehov pri vaših prihodnjih projektih«.

Kristina Hočevar

priložnost je že na letošnji Stični mladih, kjer vam bomo predstavili svoja doživetja na delavnici »Brazilsko srce«.

s. Metka K.

Brazilsko srce

Skupina sedemnajstih VIDES prostovoljcev nas je dobršen del letošnjega poletja preživela na južni ameriški celini kot misijonarji, saj smo sprejeli povabilo, »naj gremo in naredimo vse narode za Jezusove učence«, kakor je bilo geslo letošnjega Svetovnega dne mladih.

In smo šli ... v Guaratingueta, rojstni kraj sester HMP v Braziliji. Tja so namreč pred 120 leti prišle misijonarki iz Urugvaja in pričele preventivno vzgojno delo med dekleti, pretežno sirotami. Tudi mi smo se jim priključili v programu, poimenovanem Boskolandija, kjer smo zbirali otroke na različnih delavnicah, popoldne imeli velike igre, ob večerih pa spoznavali brazilsko kulturo, se družili z mladimi in krepili našo vero ob njihovem navdušenem slavljenju, molitvi, plesu in domačnosti. Res je, kakor je dejala ena od prostovoljk, dovolj je, da poješ in plešeš in že smo bili kot velika družina.

V misijonskem tednu in na samem SDM smo doživeli prav to, kar je zapisano v himni Zarja novega upanja: »Naša hiša je odprta, naša dežela mej ne pozna, naša srca so odstrta, saj ljubezen je tu doma«. Ob tem so se odprla tudi naša srca in rodila so se številna prijateljstva iz Venezuale, Paragvaja, Costa Rice ... Vse nas je povezal papež Frančišek, ko nam je v enem od nagovorov dejal, da naj bomo povezani z Jezusom. Vedno naj govorimo z Njim – ko so dobre in slabe stvari. Rekel nam je, naj se ne bojimo prihodnosti in sprememb, ki se bodo zgodile. Zaupati moramo v Jezusa in ta nam bo povedal, kje in kako začeti.

Prav v Jezusu, ki nas je pripeljal na to čudovito izkušnjo, se bo naše prijateljstvo nadaljevalo, saj je vsak od nas ob koncu sprejel povabilo, naj to, kar smo doživeli, delimo naprej. Prva

Oratorij v Sevnici

Tudi letos je Salezijanski mladinski center Sevnica zavihal rokave in pripravil dotedenski oratorij za otroke. Pridružilo se nam je zelo veliko število otrok, kar 70 smo jih našteali, za katere je skrbelo 30 animatorjev. Med tednom smo spoznali zgodbo iz Narnije – Potovanje jutranje zarje, v kateri smo ugotovili, da denar ni tako pomemben, kot so prijatelji in medsebojna pomoč.

Oratorij smo že tradicionalno vsako jutro začeli z dvigom zastave, jutranjo molitvijo, zgodbo in katehezami. Sledilo je zabavno ustvarjanje različnih izdelkov. Izbire je bilo veliko, saj smo imeli kar 11 različnih delavnic, kjer so otroci ustvarjali in pokazali svoje ročne spre-

tnosti. Vsak dan smo potrebovali ogromno energije, saj smo se po odličnem kosilu zabavali v velikih igrah. Tako smo se vrnili v čas gusarjev, spoznali zombije, ohladili z vodnimi igrami, spoznali delo vinogradnikov ter doživeli še mnoge druge zanimive dogodivščine. Vse skupaj smo še dodatno popestrili s celodnevним izletom na Lisco ter z nočnim kampiranjem pri cerkvi sv. Roka. Skratka, zabave in smeha ni nikoli manjkalo. Zadnji dan smo priredili še sejem, kjer so otroci v razgibanem programu pokazali, kaj so na oratoriju ustvarjali.

Poletni oratorij na Rakovniku

V juliju vsako leto naši prostori zaživijo in množice mladih in otrok se družijo v igri, molitvi in razigranosti. V štirih tednih smo: uprizorili veliko gledališko igro, imeli povprečno 60 delavnic, v program vključili 380 otrok in 90 animatorjev, pojedli približno 200 kg kruha in popili 1500 litrov tekočine ... A najbolj pomembnih dosežkov se ne meri v številkah in izračunih.

Da je oratorij v letošnjem letu res navdušil, govorijo tudi številke; povprečno je bilo v vsak oratorijski dan vključenih 140 otrok in 50 animatorjev – to pomeni, da je v štirih tednih oratorij združil več kot 150 animatorjev in več kot 350 otrok. Posebna zahvala gre vsem, ki ste na tak ali drugačen način pomagali pri izvedbi poletnega oratorija in Vam, starši, ki nam vsako leto zaupate svoje otroke. Se vidimo naslednji julij.

Primož Svizec

Animatorji v Parizu

Pa smo dočakali dan, ko smo se animatorji SMC-jev iz celotne Slovenije zbrali na Rakovniku, kjer smo z molitvijo začeli "romanje" v Pariz.

Preden smo dospeli do našega prvega oglada in mesta

Strasbourg (ogledali smo si staro mestno jedro in značilno gotsko katedralo), nas je čakala zelo dolga nočna vožnja čez Avstrijo ter Nemčijo. Tu smo imeli priložnost prisostvovati sv. maši oziroma se sprehoditi in natančneje preiskati mesto. Ogledali smo si še enega od dveh sedežev evropskega parlamenta, ki je nastanjen prav v Strasbourgu. In naša pot se je nadaljevala do Reimsa. Tam smo občudovali mogočno gotsko katedralo kronanja francoskih kraljev.

Zvečer smo končno prispeli v tako pričakovani Pariz. Po namestitvi v hotelu in večerji smo se zbrali na igrišču, kjer so animatorji iz Veržerja pripravili prav poseben in zabaven spoznavni večer. Tako se je naša velika skupina animatorjev še bolj povezala.

Ko smo se zbudili v novo jutro, smo se odpeljali v cen-

ter Pariza. V kapeli Rue du Bac, ki je znana po Marijini čudodelni svetinji, smo imeli sveto mašo. Pot nas je peljala še v cerkev, kjer je pokopan sv. Vincencij Pavelski, nato pa smo si odšli ogledat cerkev Notre Dame, ki leži na otoku. Tu je tudi točka nič, iz katere potekajo glavne avenije v druga mesta Francije.

Končno smo dočakali največji muzej v Franciji – Louvre. Ob vstopu smo najprej za-

gledali stekleno piramido in slavalok Carussel, nato pa se pognali v notranjost. Tam smo lahko videli skrivnostno Mona Lizo, orientalske umetnosti Grkov, Egipčanov in Rimljanov, kip Marije Magdalene in še bi lahko naštevati. Po večerji je sledil športni večer ob igranju košarke, odbojke, klepetu ...

Zgodaj zjutraj smo se odpravili v Versailles, kjer smo videli kraljeve sobane (Kraljičina, Steklena, Kraljeva ...), ki jih je dal postaviti Ludvik XIV. Na dvorišču se nahajajo ogromni parki in vrtovi s čudovitimi fontanami. Nato nas je pot vodila na Goro mučeništva, kjer smo v cerkvi Srca Jezusovega imeli sv. mašo. Zaradi napovedi

slabega vremena smo se še isti dan povzpeli na 320 metrov visok in čudovit Eifflov stolp, s katerega je bil pogled na mesto osupljiv. Zvečer v hotelu so nam animatorji iz Podgorice pripravili veseli večer, vsi pa smo komaj čakali na spanec, da si nabere moči za nov dan.

Zadnji dan smo obiskali še Panteon, kjer so grobnice francoskih velikanov (Pascal, Voltaire, Monnet, Marie Curie ...), ter Luksemburški park, ki je odlično urejen z drevjem, cveticami in grmovjem. Ogled smo nadaljevali v palači Invalidov, kjer so bivali ranjeni vojaki, in z ogledom grobnice Napoleona ter sprehodom čez Elizejske poljane do Slavoloka zmage. Z metrojem smo se odpeljali v novejši del mesta La Defense, kjer smo imeli čas za nakupe in si hkrati tudi od blizu ogledali visoke in moderne zgradbe tega dela mesta.

Tako je naš izlet po Parizu šel h koncu. Čakala nas je samo še ladjica, ki nas je popeljala po reki Seni in nam prikazala Pariz v nočni izvedbi. Vsi smo bili navdušeni nad razsvetljenim Eifflovim stolpom.

Ponovno smo se posedli v avtobus, ki nas je varno pripeljal nazaj na Rakovnik. Z molitvijo smo se Mariji zahvalili za varstvo in se poslovili od novih prijateljev.

Anita Žekš

Kampi znova navdušili

Zavod Marianum Veržej – Center DUO, ki je partner v projektu Rokodelska akademija 2 (2. JR OP SI-HU), je tudi letošnje poletje, poskrbel, da so počitnikarji, ki so v tem času obiskali našo lepo rav-

nico, doživeli veliko lepega in zanimivega. V Kampu TRO, ki je zrastle v lanskem letu, so se udeleženci programov podili za žogo, ustvarjali v rokodelskih delavnicah, ob visokih temperaturah preizkušali svežino banovskih termalnih vrelov ter obiskovali druge kulturne in naravne znamenitosti Pomurja – pogledali pa so tudi na Madžarsko. Da je vse potekalo po načrtu, so poskrbeli animatorji. Pozitivno ozračje, pripravljenost, predvsem pa vnema, so bile odlike vseh udeležencev. Tako je Kamp za družine v času od 5.–12. julija še prehitro minil. Sledil mu je Kamp za otroke (14.–18. julij), ki pa je z vsemi nadobudneži, ki so animatorjem krajšali počitniški čas, bil tudi letos nekaj posebnega. Živeti v naravi, le s šotorom nad glavo in tisočermi zvezdami, ki v poletnih mesecih zasvetijo na veržejko poljano; spoznavati in se urediti v rokodelskih spretnostih s spretnimi mojstri, ki tako potrpežljivo prenašajo svoja znanja na mlade; in nenazadnje preživeti čas – drug z drugim, ob igri, v bazenu ... s prijatelji. Kaj je lahko lepšega? In vse to doživiš v Kampu TRIO.

Ivan Kuhar

CERKNICA

Duhovne vaje birmancev

Konec meseca junija so birmanci iz Cerknice preživeli že na tradicionalnih duhovnih vajah v koči na Uskovnici. Navsezgodaj nas je vsak dan zbudil kravji zvonec in nas klical k jutranji telovadbi, ki ji je sledila jutranja molitev. Po zajtrku smo dan nadaljevali z opravljanjem dnevnih dolžnosti, kot so strežba pri mizah, skrb za smeti, pomoč v kuhinji ter delom po skupinah, kjer smo obravnavali zgodbo Biser planin in se ob njej zaustavljali ob temah, s katerimi se mladostniki srečujejo v času odrasčanja in osamosvajanja. Skupno pomivanje posode po kosilu in igranje odbojke med odmori je lepo zapolnilo bivanje v skupnosti, ki je tako birmance kot animatorje močno bogatilo in nam dalo vedeti, kako pomembni so timski duh, dober odnos s sočlovekom in povezanost z Bogom. Zabavali smo se ob veselih večerih in dneve sklenili z večerno molitvijo. Ob dobro organizirani ekipi animatorjev in pod duhovnim vodstvom župnika Jožeta Vidica so duhovne vaje, ki so obvezna priprava na birmo, lepo uspele. Birmanci so preživeli duhovno bogat teden ter ob igri, petju in pogovoru ter naredili korak naprej k zakramentu svete birme.

Andrej Šebenik

BLED

Praznik zaobljub hčera Marije Pomočnice

Vsaokoletni 5. avgust je za hčere Marije Pomočnice dan obletnice redovnih zaobljub.

Vse sestre slovensko-hrvaške inšpektorije smo se v vročem 5. avgustovskem popoldnevu zbrale v župnijski cerkvi sv. Martina na Bledu

in nato v našem Marijinem domu.

Pri daritvi svete maše, ki jo je daroval salezijanski inšpektor g. Janez Potočnik, je prve zaobljube izpovedala novinka Barbara Močenik, ki izhaja iz župnije Šentvid pri Grobelnem. Njene zaobljube je sprejela vrhovna svetovalka s. Mira Peče ob inšpektorici s. Damjani Tramte, mnogih sestrah, mladih in vernikih. Srebrni jubilej zaobljub so slavile s. Jožica Merlak, s. Majda Pangeršič in s. Maja Dolenec, zlati jubilej pa s. Marija Ausilia Simončič, s. Adela Balder in s. Marija Crnković. Skupaj z njimi smo vse sestre znova izročile svoje življenje Bogu in mladim, h katerim smo poslane v vsakdanjem življenju, da bi bile kot Marija 'pomočnice' med mladimi.

s. Marija Imperl

ŽELIMLJE

Maturanti zopet vsi uspešni

Zadnja meseca šolskega leta je na Gimnaziji Želimlje

zaznamovalo razgibano dogajanje. Prav posebej slovesno je bilo sredi maja ob obisku relikvij sv. Janeza Boska. Dijaki, profesorji, vzgojitelji, salezijanci in drugi šolski delavci so se obiska svetnika, ki navdihuje njihovo življenje in delo, veselili že vse leto ter mu ob tej priložnosti pripravili slovesen sprejem in duhovno-kulturni program.

Za četrtošolce je bil maj tudi čas slovesa od šolskih klopi in pričetka opravljanja zrelostnega izpita. Marljivo so sedeli za knjigami, a so si vzeli čas za slovo od šole, dijakov in profesorjev ter predajo obveznosti svojim naslednikom. Dijaki prvih treh letnikov so v tem času na ekskurzijah spoznavali svet zunaj meja domovine, v juniju pa prav tako zapustili šolske klopi in se odpravili počitnicam naproti.

Maturantje so si lahko zares oddahnili šele sredi julija, ob objavi maturitetnih rezultatov. Ti so bili tudi letos

USTANOVA SKLAD JANEZA BOSKA

Rakovniška 6
1000 Ljubljana

TRR 2420 3901 0836 316
Raiffeisen Banka

za gradnjo Don Boskovega centra Maribor s cerkvijo sv. Janeza Boska

Hvaležno se spominjamo vseh dobrotnikov. V župniji sv. Janeza

Boska darujemo vsako nedeljo za vas sv. mašo in vas vključujemo v dnevno molitev naše salezijanske skupnosti.

Od 11. aprila do 5. septembra 2013 ste v sklad darovali (nekateri tudi večkrat):

M. Čeferin, V. Čelan, Černe, A. Denša, Don Boskove prostovoljke, M. Forjan, I. Grdadolnik, T. Hartman, salezijanci Ig, T. Ivanuša, Krauthaker, I. Letnik, M. Luketič, Marijanišče Veržej, Marinič, Mirt, J. Mlinarič, Mušič, S. Obaha, F. Perovšek, J. Podlipnik, Podobe Božjega usmiljenja, A. Podržaj, F. Prijatelj, L. Rihar, F. Rihtar, P. I. Škrabl, M. Šeter, A. Topler, Trobentar, Verlak, I. Vogrinec, F. Žalik, župnija Maribor in nekateri neimеноvani dobrotniki.

Bog povrni!

nadvse razveseljivi: vseh 54 dijakov, ki so maturo opravljali v spomladanskem roku, je bilo pri tem namreč uspešnih, osem med njimi pa je bilo zlatih.

Mojca Leskovec

MARIBOR

Četrtna DBC Maribor zgrajena

Na praznik rojstva Device Marije (8. september 2013) je salezijanska skupnost v Mariboru in tamkajšnja župnija sv. Janeza Boska doživela trenutek, ki je bil pričakovan dolgih 27. let. Salezijanski inšpektor Janez Potočnik je namreč blagoslovil del novozgrajenega Don Boskovega centra Maribor (ena četrtina), ki je usposobljen za življenje salezijanske skupnosti in pastoralno delo omenjene župnije in salezijanskega mladinskega centra. DBC Maribor je umeščen pod Pohorje, nasproti trgovskega središča Qlandija, na naslovu Engelsova 66.

V zgodovino nastajajočega DBC Maribor je posejano brez števila raznovrstnih težav: od pridobivanja zemljišča do pridobivanja dovoljenj lokalnih oblasti, začenši z dolgotrajnim zavlačevanjem sprejetja prostorskega načrta. V času gradnje so te težave nadomestile druge, povezane s težavnim položajem gradbenih podjetij v Sloveniji ter s finančnimi težavami. Zato je pravi čudež Božje previdnosti, da je vsaj del DBC Maribor pripravljen za pastoralne in vzgojne dejavnosti.

Ob tej priložnosti gre velika zahvala vsem znanim in neimenovanim dobrotnikom za vse darove, ki ste jih namenili za postavitev in ureditev DBC Maribor.

Janez Potočnik, inšpektor

Cerkniški birmanci na Uskovnici

S. Barbara Močenik, prve redovne zaobljube

Sestre HMP, jubilantke

DBC Maribor, blagoslov prve četrtine novega centra

Želimlje, s popotovanja

naročniki Sal. vestnika, člani mašne zveze in molivci za duh. poklice

Baša Marija, Beltinci
Brečko Alojz, Šentrupert nad
Laškim, *oče dveh sal. duh.*
Cingerle Zofija, Vrtovin, *mati
sal. duhovnika*
Demšar Angela, Šentjošt
Doplihar Ančka, Dornberk
Drev Slavica, Loka pri ZM
Fras Gizela, Maribor
Gregorič Ljudmila, Loški Potok
Horvat Liza, Brattonci
Hribar Liza, Ljubljana
Kamnar Ivan, Ljubljana
Kavčič Marko, Šentjošt
Kastelic Ivana, Stična
Koščtric Elizabeta, Melinci
Kranjc Štefan, Radeče
Mesarič Jožef, Lipovci
Mesarič Marta, Brattonci
Mikec Olga, Šentrupert/Dol.,
mati sestre HMP
Oblak Tilka, Loka pri ZM
Ožir Alojz, Mozirje
Pesjak Jožefa, Tržič
Podboj Frančiška, Vrhnika
Poženel Marija, Godovič
Purnat Terezija, Bočna
Resnik Marija, Kozje
Sever Marija, Veliki Gaber
Sveteč Rudi, Petrovci
Šega Vinko, Rob, *duhovnik*
Štupnikar Jože, Ljubljana,
duhovnik
Švegelj Anica, Ljubljana
Turk Alojz, Pilštanj
Valentinčič Branko, Šempeter
pri Gorici
Veršič Marija, Gorišnica
Vidmar Ana, Col
Zupančič Urška, Sevnica

+ ALOJZ BREČKO

*oče dveh duhovnikov
salezijancev*

Najprej zahvala Bogu za
čudovite dneve poslavljanja.
Oče Alojz se je vse življenje
čudil nad veličino Božjega
stvarstva. In Bog nam je ob
slovesu dal čudovite pomla-
dne dni.

Potem zahvala Stvarniku
za enkratnost življenja oče-

ta. Posebej sem občudoval
njegovo pokončnost. Mobi-
liziran je bil v partizane. Ni
se z vsem strinjal. Zato so
ga hoteli ustreliti. Rešil se
je s prestreljeno levo roko. V
prejšnjem režimu ni šel niko-
li volit, ker je videl, da je vse
vnaprej pripravljeno. Zaradi
tega je imel veliko težav on
sam in cela družina. Večkrat
mi je dejal: »Če bo prišlo do
vojne, bodo mene prvega po-
spravili!«

Pred leti je za tednik Druži-
na zapisal: »Kljub vsem teža-
vam smo bili srečna družina.
Bili smo notranje svobodni.
Nismo pustili, da bi nas kaj
od zunaj zasužnjevalo. Z veli-
kim veseljem smo pričakova-
li vsakega otroka, se veselili
vsake besede, koraka, otroške
igrivosti. Z ženo nama je bilo
žal, ker nisva mogla posvetiti
več časa otrokom zaradi boja
za preživetje. To sva skušala
nadoknaditi s praznovanjem
nedelj in praznikov. Te dni
kljub obilici dela nismo de-
lali, razen nujnih opravil pri
živini. Dopoldne smo šli k
maši. Opoldne je bilo kosilo.
Vsi smo bili zbrani, se pogo-
varjali. Nikamor se ni mudilo.
V igri, klepetu je minilo ne-
deljsko popoldne. Tako smo
se navezali drug na drugega.

Otroci so se že osamosvo-
jili, si ustvarili svoje življenje,
svoje družine. Prva se je po-

ročila hčerka Marija. Nato je
bil čudovit praznik za celo
župnijo ob novi maši najsta-
rejšega sina Franca. Šest let
pozneje je bilo enako slove-
sno ob novi maši sina Jožeta.
Leto družine 1994 smo pose-
bej slovesno obhajali ob po-
rokah štirih sinov. Vsi otroci
se še vedno radi zberejo na
domu ob raznih praznova-
njih. Sin Martin si je ustvaril
družino doma in prevzel do-
mačo kmetijo.«

Prihajale so preizkušnje za
preizkušnjo, vendar nikoli ni
klonil. Moč je prejemal v glo-
boki veri. Vse ga je utrjevalo
in prečiščevalo. Tudi zdravni-
ki so ga večkrat odpisali. Tako
je brat Martin vsega onemo-
glega prinesel domov v po-
steljo. Pa se je obrnil k njemu
in rekel: »Tina, boš videl, da
se bom še zlizal!«

Do zadnjega so bile njego-
ve besede tudi odločne. Spo-
mnim se, ko sem mu povedal,
da grem študirat za duhovni-
ka, se je kar prestrašil. Dejal
mi je: »Če greš, postani dober
duhovnik; drugače je boljše,
da si ustvariš družino.«

Proti koncu je postalo nje-
govo življenje nenehna moli-
tev in darovanje trpljenja ... V
vseh letih bolezni se ni nikoli
pritoževal; to je tudi zasluga
domačih, ki so tako lepo skr-
beli zanj. Za vse je bil vedno
hvaležen. Najbolj, ko sem mu
prinesel obhajilo, ko je prejel
Jezusa v svoje srce in smo
skupaj zmolili.

Zahvala vsem za izraze so-
čutja, sožalne besede, maše,
sveče, rože ... Zahvala vsem,
ki ste ga pospremili v tako
lepem številu. Zahvala ško-
fu Petru, vsem duhovnikom,
redovnikom in redovnicam.
Pokojni oče Alojz naj uživa
polnost svobode in ljubezni
pri Nebeškem Očetu.

Franč Brečko SDB

+ ZOFIJA CINGERLE

mati salezijanca duhovnika

Pokojna mati Zofija se je rodila 20. februarja 1924 na Šestkini domačiji v Vrtovinu, župnija Kamnje na Vipavskem. Bila je prvi otrok Ivana (Zanuta) Podgornika in Antonije (Tončke) r. Peršič. Starša sta ji dala ime Zofija

(Zofka). Ime, ki mu je ljudska govorica zaradi godu v naših ljudskih koledarjih takoj po 'ledenih svetnikih' dala vzdevek mrzla ali mokra Zofka, pomeni poosebljenje pojma modrosti. Češčenje Zofije, ki je bolj prispodoba kot zgodovinska osebnost, je pospeševalo tudi češčenje njenih hčera, ki so poosebljale krščanske kreposti Fides (Vera), Spes (Upanje) in Caritas (Ljubezen). Modrost in omenjene kreposti so se v preprostem kmečkem dekletu z nekaj razredi osnovne šole dobesedno utelesile. V vsakdanjih pretečih viharjih se je izkazala kot bistra, jasna, trdna in neuklonljiva.

Požgana hiša med vojno, zasramovanje dekliškega in narodnega dostojanstva ter

ustrahovanje z obešanjem v fašističnih zaporih jo je za trenutek onesvestilo, ni pa premagalo njene vere in neuklonljive narave. Kapitulacija Italije, osvoboditev ozemlja in gradnja nove hiše je pomenila tudi zanjo vzpon v nove čase. Spoznala se je s Pepijem (Jožetom) Cingerletom iz Vitovelj (Osek) in sklenila z njim zakonsko zvezo na svoj god 15. maja 1954 pri sv. Luciji (Osek). V zakonu so se jima rodili štiri otroci: Janko, Vinko, Branko in Stanko. Sin Janko je za posledicami vnetja srednjega ušesa star komaj osem mesecev umrl. S četrtem sinom, Stankom, sta morala takoj po rojstvu na zdravljenje slabokrvnosti v Ljubljano, sam pa sem bil s sedmimi leti sprejet v bolnišnico Valdoltra na zdravljenje kolkov.

PODPRITE NAS PRI VZGOJI MLADIH RODOV

Spoštovani bralci Salezijanskega vestnika, dragi dobrotniki, ki spremljate in s svojimi darovi omogočate salezijansko poslanstvo vzgoje mladine po načelih in zgledu sv. Janeza Boska. Da bi mogli salezijanci to vlogo opraviti tudi v današnjih časih in razmerah, vas prosimo, da nas pri tem podprete.

Denarna sredstva lahko izročite v romarski sobi na Rakovniku ali v kateri od salezijanskih ustanov/župnij, nakažete po položnici oz. v vrednostnem pismu, nakažete na naš transakcijski račun.

Pri nakazilu s položnico (UPN) v polje NAMEN vpišite: CHAR (= mednarodna oznaka za dobrodelnost *charity*) in dodajte kratiko namena (MZ, SV, RAK ...) v polje REFERENCA pa vpišite številko, kot je nakazano v primeru nakazila za Mašno zvezo (MZ): SI00 200-01

TRR: SI56 2420 0900 4141 717

Koda namena: CHAR

BIC banke: KREKS122

Referenca/Namen:

200-01/Mašna zveza (MZ)

200-02/Svete maše po namenih (MAS)

200-03/Gregorijanske maše (GRE)

300-01/Salezijanski vestnik (SV)

400-01/Obnova Rakovnik (RAK)

500-01/Kerečev sklad (MIS)

500-02/Andrej Majcen (AM)

600-01/Solidarnost za mlade (SOL)

600-02/Duhovni poklici (DP)

600-03/Programi za mlade (MLA)

900-01/Don Boskov center Maribor (MB)

900-02/Gimnazija Želimlje (GŽ)

- Lahko namenite **dohodnisko donacijo**: Država Slovenija omogoča, da do 0,5% dohodnine darujete v dobrodelne namene. Vse, kar je, morate napisati izjavo, komu to darujete (Salezijanci, davčna številka: 70800758).

- S pravnoveljavno oporoko lahko zapustite svoje nepremičnine in premičnine. O vsem se lahko pogovorite z inšpektorialnim ekonomom (Blaž Cuderman, Salezijanski inšpektorat).

Hvaležni smo za vsak dar. Vse dobrotnike vsak dan vključujemo v svoje molitve in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov, vsako soboto zjutraj pa posebej po namenih članov mašne zveze in za rajne člane.

Don Boskovi salezijanci

Za nas otroke je v naši telesni in duhovni rasti vzorno skrbela. Pomagala pa je tudi v tegobah ostarelemu očetu, materi in teti Francki. Čeprav je bila materinsko darežljiva do vseh svojih otrok, do vnuka in vnukinj, je bila posebej pozorna do mene. Kot vnetá častilka Marije je v mladosti pripadala Marijini družbi, se udeleževala njenih praznikov in kot cerkvena pevka rada opevala njeno čast in hvalo. V pripravi na praznik lurške Matere Božje je nekoč župnik opazil pred Marijinim oltarjem zmrzal. V tem znamenju je prepoznal, da Marija pričakuje od vernikov žrtev in k temu povabil navzoče. Mati jo je zaznala v nekaj dneh v moji bolezní nog in jo sprejela z vero in vdanostjo. Pred odhodom v bolnišnico Valdoltra je poskrbela, da sem opravil spoved in prejel sveto obhajilo. Z očetom sta me skozi šest let izmenjaje obiskovala vsako prvo nedeljo v mesecu in tudi poskrbela za obisk duhovnika v bolnišnici, kar v tistem času spričo negodovanja posameznega osebjá ni bilo lahko.

Po letih zdravljenja sem se vrnil domov in se takoj vključil kot ministrant v župnijsko občestvo. Mati se je tega veselila in me spremljala v rasti. Posebej skrbno me je podpirala v odločitvi, da postanem salezijanec duhovnik. Na začetku je bilo njeno upanje spričo mojih nedokončanih šol skoraj brezupno, boleče pa je doživljala tudi nasprotovanje in posmeh nekaterih župljanov. Vztrajnost in upanje z obeh strani pa je slavilo zmago s prvimi in večnimi zaobljubami in končno z diakonskim in duhovniškim posvečenjem. Rada je prebirala Salezijanski vestnik in ga priporočala tudi drugim. V času svojega študija na ljubljanski

teološki fakulteti sem stanoval v zavodu na Rakovniku. Vsako leto v maju je na praznik Marije Pomočnice prihajala k procesiji in slovesnemu bogoslužju. Globoko doživeltje svetih skrivnosti je delila s prijatelji in znanci in jih vabila na praznovanje. Skromne prihranke je rada namenila za mašna oblačila, posode in druge dobre namene. Koliko je vsega tega z darežljivo ljubeznijo omogočila, naj ostane prikrito.

Posebneга občudovanja v nezlomljivosti je bila vredna zadnjih nekaj let, ko je bila priklenjena na invalidski voziček. Ta se je vselej premikal po kuhinji. Zaostajala niso redna opravila, niti skrb za rože, ob katerih se je veselila in občudovala sleherni prebujajoči cvet, četudi na račun prevračanja z vozičkom. Marija ji je ostala tudi v času preizkušnje skrbna vodnica in Jezus, ki ga je prejemale mesečno v svetem zakramentu, Gospodar življenja in vir vsakodnevnih pogumnih odločitev. Hvaležna je bila za dar vere, za dar posluha, ljubila je Cerkev, duhovnike, redovnike in redovnice. Dolge neprespáne noči je bogatila z molitvijo rožnega venca po teh namenih. Rada pa se je v molitvi spominjala tudi sorodnikov, znancev in prijateljev. Jezus je v času bolezní njeno velikodušnost nagradil s poslednjimi zakramenti, pa tudi z lepim številom duhovnikov, redovnic, sorodnikov, znancev in prijateljev, ki smo jo pospremili na njeni poti v večnost. Na božji njivi v Vrtovinu čaka vstajenja, h kateremu, tako upam, bomo pripomogli tudi mi živeči z molitvijo, z darovi za svete maše, s hvaležnim spominom, predvsem pa s posnemanjem njene trdne vere in dobrotljivosti.

Vinko Cingerle, sdb

geslo križanke

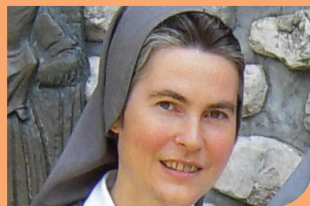
**pošljite do
15. oktobra 2013**

1. nagrada: vikend paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
2. nagrada: knjiga Janez Bosko: Spomini.
3. nagrada: knjiga Toneta Ciglarja: Andrej Majcen - vietnamski don Bosko.
4. nagrada: knjiga Terezija Bosca: Za vas živim.
5. nagrada: V. Dermota: Mladi materi.

Rešitev križanke SV 4/2013

MARIJA IMPERL

sestra iz družbe hčera
Marije Pomočnice,
inšpektorialna tajnica.

Utrinki z romanja relikvij sv. Janeza Boska

Oglejte si video na
www.donbosko.si/
video-don-bosko-relikvije-2013

				SESTAVILA MATEJA	PRODAJANJE DOMA PRIDELANEGA VINA	LOVSKI POGON S PSI BRAKI	NEMŠKI FIZIK (OHMOV ZAKON)	DRAGO OCVRK	SALEZI-JANSKI VESTNIK	VINO Z VIPAVSKEGA	ONSTRAN-STVO	NITAST IZRASTEK NA GLAVI
				OSNOVNA PRVINA PRI ŠIVANJU					SKOPLJENO GOVEDO			
				IRH					ŽENSKO IME, KRAJŠE NIKAI			
				JEZERO V TIBETU				EP				
				SLIKOVNA UGANKA				AVT. OZNAKA KRANJA				
				▷			POKRAJINA V SLOVENIJI					ELDA VILER
SALEZI-JANSKI VESTNIK	KDOR NEKAJ SKLADA	VELIKO REŠETO	▽				SAMOTEN HRIBOVSKI KRAJ					
PROSTOST		ČRNOGORSKI VLADAR						ŽIVEC (ZASTAR.)				
								AM. ZVEZNA DRŽAVA				
PRIPRAVA ZA ZAKLEPANJE VRAT												DOLGOREPA POLJSKA KURA
RIBIŠKA VRVICA					ULOV	APETIT, SLAST				15. IN 7. ČRKA ABECEDE		
						SPOJ ROKE S TRUPOM				OTOK OB SUMATRI		
ADOLF (KRAJŠE)				POKRAJINA V FRANCJI								
				12. IN 5. ČRKA ABECEDE								
5. IN 10. ČRKA ABECEDE			ŽENSKO IME (JASNA)						REKA V NEMČIJI			
			POVRŠINSKA MERA						RDEČI KRIŽ			
GRŠKI JUNAK							REKA V SLOVENIJI IN NA HRVAŠKEM					
IZREDNA LEPOTA				NOVAK ANDREJ			ŽIVČNO VLAKNO					

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- 1. nagrada:** vikend paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Slavko KRAJNC, Celje.
- 2. nagrada:** knjiga Janeza Boska, SPO-MINI - za mlade priredil T. Bosco: Ludvik GLAVAČ, Mavčiče.
- 3. nagrada:** knjiga Toneta Ciglarja, Andrej Majcen: Amalija MARINČIČ, Ljubljana.
- 4. nagrada:** knjiga Terezija Bosca, Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): Terezija FIŠTER, Mokronog.
- 5. nagrada:** rakovniška knjižica Valterja Dermote, Mladi materi: Saša KOROŠAK, Ljubljana.

JESEN V PRLEKIJI

Ne glede na vreme se pri nas vedno kaj dogaja: rokodelske dejavnosti z bogato razstavo, terme s toplo vodo in bogata kuhinarka Vas vabi v Pension Mavrica.

Spoznajte rokodelsko dediščino Pomurja in izdelajte izdelek iz naravnih gradiv. Izberite številne možnosti za rekreacijo ali izlete po okolici. V tišini hišne kapele se lahko umirite in se notranje obogatite.

Informacije in rezervacije
Penzion Mavrica***
Puščenjakova ulica 1 | 9241 Veržej
✉ penzion.mavrica@marianum.si
☎ www.marianum.si ☎ 051 370 377

OBVESTILA

LJUBLJANA GORNJI TRG

31. oktober 2013 Info srečanje za prostovoljce VIDES – Misijonski projekt 2014

Informacije in prijave: s. Majda Pangersič

HMP NOVO MESTO

23. 11. 2013 Duhovna obnova za babice in dedke
6.–8. 12. 2013 Duhovna priprava na božič za dekleta in žene

Informacije in prijave: s. Angelca Vozelj

VERŽEJ

4.–6. oktober: Tečaj pisanja ikon. Vodita mag. Silva Božinova in Vesna Deskoska.

Info in prijave: Marko Štajner

VERŽEJ

25.–31. september: Mednarodni kamp »Craftour« za mlade.

Info in prijave: Ivan Kuhar

ŽELIMLJE – Jesen 2013

15.–17. november: za fante in dekleta 4.–7. razreda
22.–24. november: za ministrante – fante
06.–08. december: za fante in dekleta 8.–9. razreda
13.–15. december: za fante in dekleta 9. razreda in srednješolce

Informacije in prijave: Klemen Balažič

ZBOR SMG

8.–9. november: BLED, Zbor SMG - salezijanskega mladinskega gibanja.

Info in prijave: Boštjan Jamnik

VEČERI DRG – DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

14. november, 12. december, 9. januar, 13. marec, 10. april, 8. maj. KDAJ: šest drugih četrtkov v mesecu ob 20.00. KJE: dvorana v gradu RAKOVNIK, Ljubljana. KAJ: predstavitev izvajalcev DRG, pričevanja, molitev, razvijanje scene DRG, druženje

Informacije: Boštjan Jamnik

DUŠA –

DUhovna Šola za Animatorje na Rakovniku.

Enoletni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja (Uskovniški tedni, postne duhovne vaje, oratorij, bivši gimnazijci in animatorji Želimlje, salezijanski mladinski centri ...): starejše dijake, študente in mlade v poklicih. Srečanja so enkrat mesečno, v letu 2013-2014 bo to redno **tretji torek** v mesecu, z začetkom ob 19.00 in trajajo približno do 21.30, od oktobra naprej do maja (**15. oktober, 19. november, 17. december**, 21. januar, 18. februar, 18. marec, 15. april in 20. maj).

Informacije in prijave: Boštjan Jamnik, s. Marija Imperl

CELJE

4.–5. (6.) oktober: Vikend ZAO - združenja animatorjev oratorija.

Informacije: glej spletno stran oratorij.net

KOPRIVNIK V BOHINJU

25.–27. oktober: Vikend za poklicno razločevanje

Informacije in prijave: Peter Pučnik

USKOVNIŠKA MAŠA

Vsak 3. četrtek v mesecu (**19. septembra, 17. oktobra, 21. novembra ...**), na Rakovniku ... ob 19.00.

Za animatorje in udeležence Uskovniških tednov in postnih duhovnih vaj, za mlade salezijanskega mladinskega gibanja ...

Informacije: smp@salve.si

RAKOVNIK – ROMARSKI SHOD

29. september – Majcnova nedelja. Romarski shod s sv. mašo ob 15.00.

Priložnost za sv. spoved.

27. oktober: 15.00 – Pobožnost zadnje nedelje v mesecu.

24. november: 15.00 – Obletnica prihoda salezijancev na Rakovnik.

Klemen Balažič, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel.: 031/468.974, majcnov.dom@gmail.com

s. Martina Golavšek, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/57.41.075 ali 031/443.771; md.bled@gmail.com

Boštjan Jamnik, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel.: 031/486.554, bostjan.jamnik@salve.si

s. Metka Kastelic, Gornji trg 21, 1000 Ljubljana; tel. 031/736 214, kastelic.metka@gmail.com

Ivan Kuhar, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, tel. 051/654.778, center.duo@marianum.si

Blažka Merkac, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/556.239 smp@salve.si

s. Majda Pangersič, Gornji trg 21, Ljubljana; 041/233 432; majda.pangersic@gmail.com.

s. Barbara Poredoš, tel. 041/811.369 barbara.poredos@gmail.com

Marko Štajner, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, tel. 051/ 370.377, penzion.mavrica@marianum.si

Ivan Turk, Troštova 12, 1292 Ig, tel. 031/358.018; ivan.turk@salve.si

Jože Vidic, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel.: 041/ 728.293

s. Angelca Vozelj, angelca.vozelj@gmail.com; 031/405 200

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

Salezijanski vestnik podarjamo tistim, ki ga želijo. Leta 1877 ga je ustanovil sv. Janez Bosko, v slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po don Boskovi zamisli je SV dar vsem (torej zastoni), ki s simpatijo spremljajo salezijansko delo med mladimi in v misijonih.

Hvaležni smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov. Ponudite ga svojim sorodnikom in prijateljem. Takoj nam sporočite spremembo naslova.

SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: 01/42.73.028
vestnik@sdb.si

Foto: G. Vatič

*Gospod, zjutraj poslušaj moj glas,
zjutraj polagam predte molitev in čakam.
Saj ti, Gospod, blagoslavljaš pravičnega,
kakor s ščitom ga kronaš z milostjo.*

Psalm 5

Kočija

Kočija na posodo sem. Nekdaj sem prebivala v garaži na Corso Casale v Turinu. Čakala sem med mnogimi drugimi kočijami, na razpolago najemnikom, ki so potrebovali prevoz. Nekega dne sta se pojavila dva duhovnika z nadškofije.

Hitro sta se pogodila z mojim gospodarjem in si me sposodila za cel dan. Konja nista pretiravala v svojem diru. Tako smo prevozili nekaj dolgih ulic vzdolž stebrišč. Med potjo sta moji stranki prav pomilovalno »obirali« nekega mladega duhovnika, ki naj bi se mu zmešalo: pohajkoval je po cestah s kopicco otrok in mladih ter z njimi zgubljal čas, zbiral jih je po ulicah in se z njimi igral ... že zaradi ohranitve duhovniške časti ga je treba zapreti v umobolnico.

In prav mene so našli za to mučno nalogo! Prispeli smo do prostora z vislicami, kjer so sodili morilcem, nato pa zavili v bedno valdoško četrt. Ustavili smo se pred vhodom skromne stavbe, skozi katerega je prihajalo ali odhajalo mnogo mladih. Duhovnika sta izstopila in se odločno napotila proti vhodu. Tam sta se ponovno prikazala čez kake pol ure v spremstvu mladega duhovnika. Ta se je neprenehoma smejal in se šalil z mladimi, ki jih je srečeval na vhodu. Moji stranki pa sta bili v skrbeh za zdravje tega mladega duhovnika.

»Utrujen si. Malo oddiha ti ne bi škodilo, dragi don Bosko,« mu je dejal eden.

»Pridi z nama, najela sva tole lepo kočijo,« je drugi pokazal name.

»Prav rad. Grem po klobuk in se vama pridružim,« je odvrnil mladi duhovnik.

Ena od mojih strank je odprla vrata: »Ne potrebuješ klobuka. Kar vstopi.«

Don Bosko me je pogledal. Tega pogleda ne bom pozabila: bil je bister, zabaven in neskončno prebrisan.

»Tako je za vama, hvala,« je odvrnil. Njegov glas je bil pretirano vljuden. Navajena sem zvijač tega sveta, zato sem takoj spoznala, da ima ta mladi duhovnik nekaj za bregom. Na njegovo vztrajanje in da ne bi pokvarila trenutka, sta se duhovnika povzpela. A takoj, ko sta sedla, je don Bosko hitro zaprl vrata in zaklical mojemu kočijažu: »V umobolnico, hitro! Ta dva že pričakujejo.«

Psihiatrična bolnica je bila nedaleč stran. Obveščeni bolničarji so pričakovali enega duhovnika, zdaj pa sta se pojavila kar dva. Vedno sem bila resna kočija, tokrat pa sem škripala od smeha.

Od takrat je minilo že vrsto let. Zdaj sem le še ostarela razmajana kočija, ki me na vseh svornikih napada rja. Med mnogimi slavnimi osebnostmi, ki sem jih imela čast prevažati, nikakor ne morem pozabiti tega mladega duhovnika, ki ... ni niti sedel na moje mehke sedeže.

José J. Gómez Palacios

